

Warszawa, dnia 14 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 531/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

protokolant: sekretarz sądowy Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu dnia 14 listopada 2017 r.

sprawy E. G. syna R. i R. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 23 listopada 2015 r. sygn. akt III K 283/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę orzeczonej w punkcie I kary grzywny przyjmuje art. 244 kk w zw. z art. 37 a kk, a na jej poczet, na podstawie art. 63 § 2 kk, zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 15 maja 2015 r.; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej za II instancję, a obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygnaturze VI Ka 531/17

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna jedynie w części związanej z zastosowaniem art. 63 § 2 k.k., zaś w pozostałym zakresie miała charakter czysto polemiczny, co uniemożliwiało uwzględnienie wniosku o złagodzenie kary grzywny wymierzonej oskarżonemu.

Trzeba przypomnieć, że oskarżony skazany został za występki popełnione w dniu 15 maja 2015r., polegający na niezastosowaniu się do sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który zaczął obowiązywać od dnia 3 grudnia 2014. Oznacza to, że złamanie zakazu nastąpiło nie w końcowym okresie jego obowiązywania, ale wręcz odwrotnie – co dowodzi całkowitego lekceważenia tego orzeczenia sądu. Jak wynika z odpisu wyroku zapadłego w dniu 19 kwietnia 2013r. takie zachowanie E. G. nie było odosobnione, gdyż uprzednio, za takie samo przestępstwo popełnione w dniu 9 lutego 2013r. został on skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 (k. 43). Nie sposób również nie zauważyć, że informacje zawarte w danych z ewidencji kierowców (K. 144) upoważniają do wyrażenia podglądu, że E. G. jest kierowcą nagminnie lekceważącym zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i przepisy Prawa o ruchu drogowym. Uwzględniając fakt, iż przestępstwo typizowane art. 244 k.k. zarówno w dacie czynu jak i w dacie orzekania zagrożone było karą zasadniczą pozbawienia wolności, już sam wybór kary łagodniejszego rodzaju (związany z zastosowaniem art. 37 a k.k.) , to jest kary grzywny dowodzi, że zastosowana przez Sąd Rejonowy sankcja karna była łagodniejsza aniżeli co do zasady założył to ustawodawca. Tym samym, mając na względzie uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa

i wykroczenia drogowe nie tylko nie można mówić, by orzeczona kara 200 stawek dziennych grzywny była rażąco surowa, ale wręcz ocenić ją trzeba jako wyjątkowo łagodną.

Wywody skarżącego mające uzasadnić tę rzekomą nieproporcjonalną surowość kary odwołują się do sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego, ale nie mogą skutkować postulowanym złagodzeniem kary. Oskarżony dopuścił się występkę umyślnego, a więc musiał zdawać sobie sprawę z tego, że kolejne, podobne naruszenie porządku prawnego rodzic dla niego będzie określoną dolegliwością. Właśnie z uwagi względu sygnalizowane przez autora apelacji sąd orzekający dokonał wyboru takiej kary, która pozwoli oskarżonemu przebywać na wolności i osiągać dochody oraz wspomagać rodziców. Fakt, że wysokość tej kary przekracza miesięczne zarobki oskarżonego nie oznacza jeszcze, by zachodziła przesłanka z art. 438 pkt. 4 k.p.k. Z istoty jakiegokolwiek kary wynika bowiem, że ma ona dla oskarżonego stanowić dolegliwość, być realnie odczuwalna, gdyż tylko w ten sposób, prowadzi do osiągnięcia celów kary – wyłania refleksji oskarżonego co do nieopłacalności popełnienia przestępstwa. Zaznaczyć też trzeba, że już w postępowaniu wykonawczym istnieją mechanizmy (rozłożenie grzywny na raty, odroczenie płatności grzywny) , których celem jest ewentualne zmniejszenie owej dolegliwości gdyby okazało się, że sytuacja materialna oskarżonego uległa chwilowemu pogorszeniu i ma on przejściowe trudności w zapłacie grzywny. Okoliczności podniesione w apelacji nie dają natomiast podstaw do łagodzenia rozstrzygnięcia o karze.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy apelacji tej nie uwzględnił, a rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia dokonał formalnej korekty wyroku, poprzez poprawienie podstawy prawnej orzeczenia o grzywnie i zaliczenia, na korzyść oskarżonego, okresu jego zatrzymania w sprawie, na poczet tej kary.

Mając to na uwadze Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej.